

VVA berichten

Redactie-adres: Straat van Makassar 39, 1183 GX Amstelveen
100

april 2012 nr.

e-mail-adres: wjosso@zonnet.nl

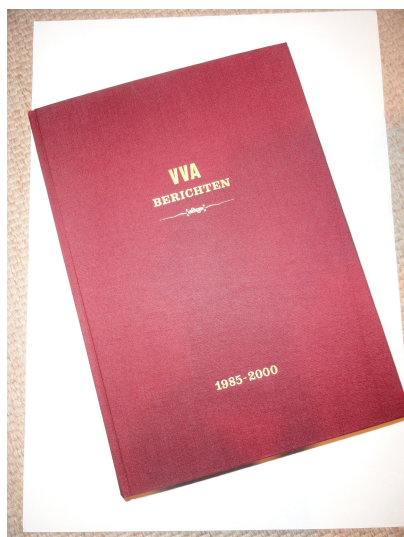
Nummer 100 van de VVA-berichten

In mei 1985 verscheen het eerste nummer. In een 'ten geleide' wordt uiteengezet dat ons verenigingsorgaan een band wil smeden tussen de leden, een middel van communicatie, zo u wilt. De redactie was in handen van Paul Weesie. Tot aan zijn dood op 25 augustus 1989 heeft hij vol ijver gezorgd dat de VVA-berichten op gezette tijden verschenen. In de eerste 16 nummers werden vele artikelen geplaatst van de hand van onze voorzitter Nico Balkenende, die met ferve de pen hanteerde en zijn kennis over vele aspecten van de Auvergne kundig naar voren bracht.

Na het overlijden van Paul Weesie werd het redactiewerk overgenomen door onze onvolprezen Pieter Lestrade, die er alles aan deed om in de voetsporen van zijn voorganger, de vaart erin te houden. Ook hij kon tot het overlijden van Nico Balkenende in oktober 1995 rekenen op de regelmatige bijdragen van deze onvermoeibare Auvergne-kenner. Een hoogtepunt leverde Pieter in oktober 1994 met het uitbrengen van een **Jubileumkrant** ter gelegenheid van ons 10-jarig bestaan met daarin een interview met voorzitter Balkenende.

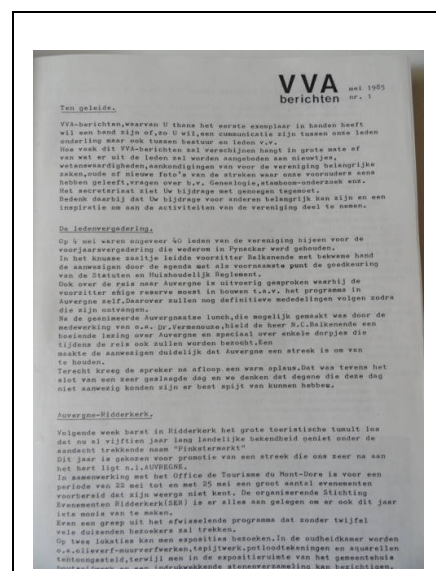
Vanaf maart 1998 kwam de redactie in handen van Wiet Josso. Bij het 15-jarig bestaan interviewde hij voorzitter Frits Lammerts. Hij vroeg hem onder andere of we aansluiting zouden moeten zoeken bij een bestaande Franse vereniging. Zijn antwoord was: "Nee, ik denk dat we de VVA zo moeten houden als het nu is. Vijf jaar geleden hadden we in het bestuur ook deze discussie, maar zo lang deze groep van mensen, met een groot gezelligheidsgehalte en saamhorigheidsgevoel, altijd weer enthousiast reageert op onze initiatieven, moeten we doorgaan."

Dit was dus bij het 15-jarig bestaan en inmiddels hebben wij ook ons 20- en 25-jarig bestaan gevierd waarbij naast de jubileumedities van de VVA-berichten speciale jubileumboekjes verschenen met de titel **VVA twintig jaar in tekst en beeld** en bij ons 25-jarig bestaan **VVA 25 jaar**. Daaruit mag blijken dat wij onze geschiedenis in woord en in beeld in ere willen houden.

Eind 2000 nadat nummer 55 van de VVA-berichten was uitgekomen heb ik Paul Luscuere gevraagd de nummers 1 t/m 55 te bundelen in een boek. Dat is dus een boekwerk geworden van 16 jaar VVA-geschiedenis. Nu na het verschijnen van nummer 100 zal ik hem verzoeken de volgende 45 exemplaren tot een boek te maken. Dat blijven waardevolle naslagwerken over een bijzondere vereniging die de VVA toch is. Waar alle redacteuren wel om verlegen zaten, was de bijdragen van de leden. Dat is altijd welkom en zeker waardevol voor een verenigingsorgaan.

Redactie

INHOUD: Nummer 100 van de VVA-berichten	pagina 1
In memoriam Tiny Lestrade	pagina 2
Vele vrienden namen afscheid van Tiny Lestrade	pagina 3
Joseph Canteloube	pagina 4
Voorjaarsbijeenkomst op zondag 13 mei 2012 in Gorinchem	pagina 5 en 6
Uit de ziekenboeg	pagina 6

IN MEMORIAM TINY LESTRADE

Een stralende Tiny op haar verjaardag in Sevrier

Tot onze grote ontsteltenis kregen we het bericht dat op zondag 5 februari 2012 Tiny Lestrade is overleden. Een lieve en dierbare vrouw die binnen de VVA een spilfunctie vervulde waarom heel veel draaide.. Met een onnavolgbare ijver was zij altijd op zoek naar nazaten van de hier in Nederland gevestigde Auvergnaten uit de Cantal, de Lot en de Correze. Samen met haar man Pieter stelde zij een boek samen waarin de stambomen stonden vermeld van deze emigrantenfamilies. Dat werd een bijzonder naslagwerk dat niet alleen in Nederland aftrek vond, maar ook in Frankrijk. Zij gingen op zoek in archieven, maar Tiny maakte ook veel contact met de mensen die op zoek waren naar hun verre voorvaders. Daarbij toonde ze haar grote kwaliteiten door goed en geduldig te luisteren en geen moeite was haar te veel om met de gegeven informatie weer naspeuringen te doen. Ze zette door alsof ze voor haar eigen familie gegevens zocht. In een interview dat de redactie van de VVA-berichten in 1999 met haar had in verband met het 15-jarig bestaan van de VVA zei ze: *“Ik zou een boek kunnen schrijven over mijn vele contacten met mensen over hun genealogie en familiegegevens. Je staat verstomd wat de mensen je toevertrouwen, maar ik belde nooit op zonder goede achtergrondinformatie hoe de familie in elkaar zat. Ik kwam altijd goed gedocumenteerd voor de dag.”*

Binnen de Werkgroep Genealogie wist ze samen met de andere leden een familiale sfeer te creëren en ook binnen de vaste kern van de VVA voelde het mede door haar houding aan alsof we één grote familie vormen.

Ook met de familie Gard uit Pleaux, Odette Meynial, burgemeester Klem van Chaussenac en de historische en genealogische groep uit de Cantal had ze goede en vriendschappelijke contacten. Haar bekendheid in Auvergne was zodanig dat haar de eer te beurt viel in 2008 een artikel te schrijven voor het tijdschrift **‘Regards d’Auvergne’**. In nummer 211 van november 2008 werd dit artikel gepubliceerd.

Het was voor haar een grote klap toen haar man Pieter op 2 januari 2000 overleed. De man waarmee ze zo’n prachtig koppel vormde en die samen met haar van de VVA maakte wat het nu nog is: Een vriendenkring.

Aan alle elf reizen die de VVA naar Frankrijk ondernam, heeft ze deelgenomen. We herinneren ons nog het mooie verblijf in Sevrier toen Tiny daar haar 82^e verjaardag vierde. Op de hierboven geplaatste foto zien we een stralende Tiny staan voor een speciaal door de kok voor haar gebakken chocoladetaart.

Tijdens de verblijven in Auvergne werd er ook altijd een familiedag gehouden en dan was zij de verbindende schakel om dat te organiseren. Ze zocht dan uit waar bepaalde leden vandaan kwamen. De route werd uitgestippeld, zodat de chauffeur ons naar de juiste plaatsen bracht. Daar ter plekke was zij dikwijls de *‘trait d’union’* om het contact tussen de bewoner van het voorouderlijk huis en het VVA-lid tot stand te brengen. Ook nu zou ze dat samen met Wiet voorbereiden. Helaas is zij daar niet meer aan toegekomen. Na een val met als gevolg een gebroken heup, belandde zij in het ziekenhuis met daarna revalidatie in het revalidatiecentrum in het gebouw waar zij ook haar flat had. In dat revalidatiecentrum hebben Virginie en Frits en nog enkele leden haar nog bezocht, niet wetende dat dit de laatste keer was dat zij haar levend zouden aantreffen.

Wij zullen Tiny enorm missen maar meer nog zullen haar kinderen en kleinkinderen deze bijzondere moeder en oma missen. Wij wensen hen veel sterkte toe. En wij, wij zullen leven met de herinnering aan een innemende en warme vrouw, die wij in onze jubileumvergadering van 8 november 2009 op grond van haar grote verdiensten tot erelid hebben benoemd.

VELE VRIENDEN NAMEN AFSCHIED VAN TINY LESTRADE

Zaterdag 11 februari 2012, we komen samen op Driehuis Westerveld één van de oudste begraafplaatsen van Nederland en het oudste crematorium ontworpen door Marius Poel. Het is een zonnige winterse dag.

De begraafplaats ligt in een prachtig duingebied, begroeid met oude eiken en beuken, die in hun kale wintertooi krachtig staan afgetekend tegen de maagdelijke sneeuw.

Hoog bovenop een duintop staat een majestueuze koepel. Op weg daar naar toe slingert zich langs de witte sneeuw een donker lint van schuifelende mensen die op weg zijn naar de aula waar de crematieplechtigheid van Tiny Lestrade plaats zal vinden.

Ja, het zijn allemaal vrienden, want Tiny heeft in haar lange leven veel vrienden gemaakt door haar grote toegankelijkheid en innemende wijze waarop zij iedereen tegemoet trad.

Binnen in de aula worden wij ontvangen met de *Cantique de Jean Racine van Gabriel Fauré*, dat appelleert op de eeuwige hoop.

Tiny hield van orchideeën en dat is te zien aan de keuze van de bloemstukken. Ook namens de VVA ligt er een prachtig bloemstuk van orchideeën. De opkomst, onder wie 23 leden van de VVA, is zo groot dat deze aula praktisch geheel is bezet.

De leider van de crematieplechtigheid opent met een kort woord de bijeenkomst en nodigt de kleinkinderen Sophie en Pascal uit om de kaarsen bij de kist aan te steken. Met de Waltz nr. 2 van Shotakovitch konden we tot rust komen.

Daarna belicht zoon Frank het leven van zijn moeder. Zij was de jongste dochter in een gezin van zeven kinderen waarvan er twee vroeg overleden. In de oorlog heeft het gezin dat in Haarlem woonde het moeilijk gehad. Om aan eten te komen fietste Tiny wel naar Friesland, waar de voedsel zoekende mensen ook nog

werden beschoten. Na de oorlog heeft ze ook nog een tijdje in het leger gezeten om daarna in dienst te treden bij de Stoomvaart Maatschappij Nederland waar ze Piet Lestrade leerde kennen. Ze is altijd een zeer liefdevolle moeder geweest met veel interesses zoals gymnastiek en handwerken, maar haar grootste passie was geschiedenis en genealogie. Begin jaren zestig ging ze samen met Piet zoeken naar zijn voorvaderen in Frankrijk, en toen in 1984 de VVA werd opgericht werden zij beiden enthousiaste leden. Ze had een optimistisch karakter en maakte zich de volgende spreuk eigen: *Verheug je over het licht van nu / vergeet het donker van gisteren*. Frank toonde zich intens blij zo'n goede moeder te hebben gehad, die hij misschien nog wel eens zou weerzien. Met de tonen van *Rosamunde van Schubert* lieten we zijn woorden op ons inwerken.

Onze voorzitter Frits Lammerts herdacht Tiny met de woorden zoals u dit in het 'IN MEMORIAM' op blz. 2 aantreft.

Tiny hield van klassieke muziek en daarbij hoorde zeker *pianoconcert nr. 23 van Mozart*, waarvan een deel ten gehore werd gebracht.

Als laatste spreker kwam haar dochter Anita aan het woord, die zoveel met haar moeder had gedeeld, dat zij haar enorm zal missen. Ze was een meester in het leggen van sociale contacten. Toen zij lid werd van de Bowls club had ze binnen no time er weer een vriendenkring bij. In maart 2006 verhuisde ze naar de Leonard Springerlaan in Haarlem, waar zij een prachtig appartement betrok. Ook daar ontstond binnen de kortste tijd een vriendenkring van "*Meisjes van Rijnalda*".

Moeder Tiny had een broze gezondheid en vanwege haar diabetes had de dokter haar toegestaan om 's zondags een heerlijke moorkop te verorberen, maar Tiny meende dat dat ook wel opgerekt kon worden tot af en toe in de week.

Al met al heeft ze geleefd voor wat ze waard was. Anita bedankte nog iedereen voor haar of zijn komst om afscheid te nemen van Tiny.

De leiding sloot deze waardige plechtigheid af met een uitnodiging voor een ieder om in de ontvangstkamer de familie persoonlijk te condoleren en onder de klanken van *De Pastorale van Van Beethoven* konden we een laatste groet brengen aan deze lieve en dierbare vrouw.

Tiny kwam veel in het Van der Valkhotel in Haarlem Zuid en het was haar wens om enkele mensen onder wie de aanwezige VVA-leden nog even informeel bij elkaar te laten zijn.

Wiet Josso

Joseph Canteloube

Componist van het Auvergnaatse folkloristische lied

Even na het overlijden van Nico Balkenende ontving ik van ons lid John Debertrand een cassettebandje met Auvergnaatse muziek en dan voornamelijk liederen van het boerenland van de hand van Joseph Canteloube (1879 – 1957). John was zich zeer bewust van zijn Auvergnaatse afkomst en verzamelde veel Auvergnaats erf-goed zoals bovenbedoelde liederen. Bij het bandje verstrekke hij ook een uitvoerige documentatie. John oefende met plezier en succesvol het vak van paraplumaker uit, zoals zijn voorvaderen ook deden, maar hij deed het met modernere apparatuur. Helaas is hij ons veel te vroeg overleden, maar de muziek van Canteloube is dankzij hem bij mij blijven leven en in dit kader wil ik graag nog eens de betekenis van Canteloube voor het culturele erfgoed hieronder nader toelichten.

Canteloube werd geboren in Annonay in de Ardèche op 21 oktober 1879, maar kwam uit een familie die diep geworteld was in Auvergne. Hij studeerde al sinds zijn kleuterjaren piano. Hij was enige tijd bankemployé in Bordeaux

maar na herstel van een ernstige ziekte besloot hij zijn leven aan de muziek te wijden. Hij studeerde aan de Schola Cantorum in Parijs bij Vincent d'Indy die hem aanmoedigde om zijn begonnen onderzoek naar de Franse volksmuziek voort te zetten. De basis hiervoor was namelijk al in zijn jeugd gelegd tijdens zijn wandeltochten in de bergen van Auvergne.

In 1925 behoorde Canteloube tot de oprichters van de groep **La Bourré**, die ten doel had de folklore van Auvergne te verbreiden. Hij was van mening dat : *“liederen van het boerenland het hoogste niveau van zuivere kunst kunnen bereiken, zowel qua gevoel en expressie als qua vorm.”* Hij componeerde en arrangeerde diverse bundels liederen, onder andere: *“Chants de Haute Auvergne, l'Hymne des Gaules* en liederen uit andere regio's. Ook wij hebben de bourrée leren kennen en waarderen tijdens onze verblijven in Mirafior wanneer er een folkloristische dansgroep kwam optreden.

Canteloube heeft er meer dan dertig jaar over gedaan om zijn populairste werk, de befaamde *Chants d'Auvergne* voor zangstem en orkest uit de jaren twintig van de vorige eeuw bij te schaven tot hij geheel tevreden was. Met als vertrekpunt de bestaande volksmuziek schreef hij een hartstochtelijk, evocatief en meesterlijk georkestreerd beeld van het fraaie landschap en de bevolking van zijn geliefde Auvergne.

Het bekendste lied, *Baïlèro* is daarvan een goed voorbeeld. Volgens de overlevering hoorde Canteloube dit lied in de bergen als vraag- en antwoordspel van een herder en een herderin, maar wat in de concertzaal klinkt is een lome, langzame melodie met zwoele strijkersklanken en versierd door

een hobo die de herdersfluit nabootst.

Voor de zangeres Kiri te Kawana, die afkomstig is uit New Zeeland, zong dit lied prachtig. Zij trad vooral veel op met de beroemde dirigent

Georg Solti. Op het bandje dat ik van John ontving klinkt ook haar stem.

Het is toch merkwaardig dat het ruige land van onze voorvaders kunstenaars heeft geïnspireerd om daar op een of andere wijze vorm aan te geven. Conrad Kickert heeft meerdere schilderijen aan de Auvergne gewijd, Tessa de Loo laat haar Roman *Isabella* in Auvergne tot leven komen en Georges Brassens heeft "*Chansons pour l'Auvergnat*" gemaakt.

Het Auvergne waar we nu weer met een groep van 22 personen naar toe gaan inspireert kunstenaars om daar vorm aan te geven en wij gaan er naar toe voor het "Feest der herkenning".

- 4 -

Voorjaarsbijeenkomst op zondag 13 mei 2012

Een stad die martelaren voortbracht

St. Maartenstoren uit 15^e eeuw

Het is altijd een vast punt op de agenda van de najaarsvergadering: waar gaan we naar toe op onze voorjaarsbijeenkomst en wie organiseert het? De datum is altijd bekend namelijk op Moederdag en dat is dit jaar op Zondag 13 mei. Pieter Laboyrie meldde zich spontaan en stelde als te bezoeken plaats Gorinchem voor en dan ook een bezoek aan slot Loevestein. Iedereen akkoord zij het dat sommigen toch wat moeite hadden met de datum vanwege een reeds geboekt bezoek aan de opera. Toch bleef het bij 13 mei. Pieter heeft een mooi programma samengesteld dat u zeker zeer goed zal bevallen.

Gorinchem is ontstaan doordat vissers en boeren rond het jaar 1000 een nederzetting stichtten op wat hoger gelegen land nabij de monding van de Linge in de Merwede. Gorinchem. ("Gorinks Heem" d.w.z. de woonplaats van de **Goringa**, de mensen van **Goro**) wordt het eerst genoemd in een document uit 1224 waarin Floris IV de Gorcumers tolvrijdom in het gehele Graafschap Holland verleent.

Gorinchem is een vestingstad. Tussen 1247 en 1267 kwam Gorinchem in het bezit van de heren Van Arkel, die wallen opwierpen versterkt met palissaden om de stad te beschermen tegen de overheersing van de buurstaten Holland en Gelre.

Op 11 november 1382 verleende Otto van Arkel Gorinchem stadsrechten. In 1417 werd de stad ingelijfd door de graven van Holland. Aan het begin van de Tachtigjarige Oorlog werd de stad uit Spaanse handen bevrijd en ingenomen door de Watergeuzen die in 1572 negentien katholieke priesters en broeders gevangen namen en nadien in Den Briel hebben opgehangen. Dit werden de martelaren van Gorcum.

Aan het einde van de 16^e eeuw waren de stadsmuren zo verzwakt dat zij werden vervangen door een nieuwe vestingwal met elf bastions. De nieuwe wal werd in 1609 afgerond en lag een stuk verder uit het centrum waardoor de stad tweemaal zo groot werd. Deze wal is nog bijna geheel in tact. De vestingwal had vier stadspoorten: ten noorden de **Arkelpoort**, ten oosten de **Dalempoort**, ten zuiden de **Waterpoort** (waar men met de pont naar Woudrichem kan varen) en ten westen de **Kanselpoort**. Van de vier stadspoorten is alleen de **Dalempoort** nog over. De andere vier zijn in de 19^e eeuw afgebroken om het toegenomen verkeer doorgang te verlenen. Een gedeelte van de **Waterpoort** bleef bewaard en is opgebouwd in de tuin van het Rijksmuseum in Amsterdam. In 1673 werd Gorinchem opgenomen in de (oude) Hollandse waterlinie.

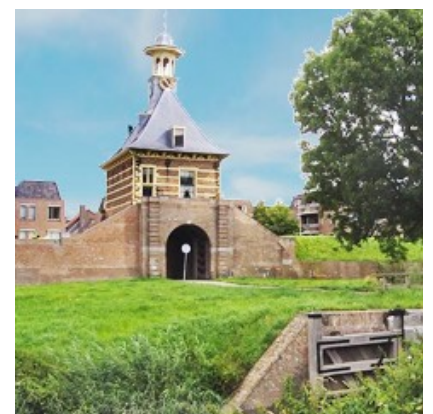
Na de bloeiperiode in de Gouden Eeuw kwam in de 18^e eeuw de teruggang. Aan het eind van de franse overheersing werd de stad nog zwaar beschadigd door beschietingen toen de terugtrekkende Franse troepen zich in de stad verschansten en de stad zich pas overgaf na drie maanden belegering.

In de 19^e eeuw krabbelde Gorinchem weer uit het dal door opkomst van de industrie.

Programma:

11.00 – 12.15 uur: : Verzamelen in Restaurant **De Hoofdwacht, Grote Markt 6, 4201 EA Gorinchem** (tel. 0183 – 638880)

Hier gaan we ook van koffie en gebak genieten

De Dalempoort

12.15 – 13.45 uur : Lunch in de **Hoofdwacht**
 14.15 – 14.45 uur : Overtocht per boot naar slot Loevestein
 15.30 - 16.30 uur : Bezichtiging slot Loevestein aan de hand van uitleg en rollenspel.
 16.46 – 17.15 uur : Terugtocht naar centrum Gorinchem
 17.30 - 19.00 uur : Diner in **Grandcafé 't Gelagh, Varkensmarkt 17**
4201 KP Gorinchem (tel. 0183 – 689191)

Slot Loevestein

(zie vervolg pagina 6)

- 5 -

Diner in Grandcafé 't Gelagh.

U kunt een keuze maken tussen saté, schnitzel, vegetarische of maaltijdsalade. Om praktische redenen stellen we voor om die keuze 's morgens tijdens het koffiedrinken op te geven aan Pieter Laboyrie, zodat hij dat tijdig kan doorgeven aan de keuken van 't Gelagh.

Bereikbaarheid Centrum Gorinchem.

Het centrum van Gorinchem is goed bereikbaar met verschillende middelen van vervoer.

Auto:

In de gehele binnenstad geldt betaald parkeren. Via aangegeven routes vanaf de (snel)weg komt u vanzelf op de centrumring. Daar liggen alle parkeergarages (via internet op te zoeken)

Openbaar Vervoer:

Het Centraal Station bevindt zich op loopafstand (10 minuten) van de binnenstad. Hier bevindt zich tevens het centrale busstation voor stads- en streekvervoer (Arriva)

Ons bestuurslid Pieter Laboyrie heeft zijn best gedaan een interessant programma samen te stellen. Als bijdrage dient u € 30,- p.p. bij te dragen. Daarbij moet u bedenken dat de vereniging nog een substantieel deel van de kosten voor zijn rekening neemt. Als bijlage bij deze VVA-berichten, treft u een aanmeldingformulier aan. U wordt verzocht dit volledig in te vullen en **vóór 30 april a.s.** toe te zenden aan:

Emile Weesie, Schoolstraat 17, 3732 DV De Bilt. Het bedrag ad € 30,- dient u over t maken op rek. nr. 3750.09.280 bij de Rabobank t.n.v. de VVA De Bilt.

Zo nu en dan is het wel goed dat we u berichten over het wel en wee van onze leden. Ditmaal is de lijst van zieken toch wel groot. Wij menen dan ook er goed aan te doen u van het een en ander op de hoogte te stellen.

Zo kregen we van Karin Longayroux te horen dat haar man Ton herstellende is van een lange reeks operaties en ziekten. Het begon met het vastzetten van zijn enkel in de Maartenskliniek in Nijmegen, waarna hij in hun tweede huis in Frankrijk te maken kreeg met een virale ziekte waarvan de diagnose uiteindelijk neerkwam op een hersenontsteking. Na toediening van medicijnen waarop hij totaal verkeerd reageerde, verergerde de toestand en belandde hij in een ziekenhuis in Cahore. Daar kwam hij ten val en dat bracht hem op de Intensive Care. Gelukkig herstelde hij zodanig dat hij per ambulance naar Nederland kon, waar hij werd opgenomen in het Medisch Centrum van

Alkmaar. Om verder te herstellen werd hij overgebracht naar Heliomare in Wijk aan Zee en nu mag hij in de weekenden naar huis. Wij wensen Ton en Karin veel sterkte en beterschap. Als u hem een kaartje wil sturen, het adres is: H. Albrechtstraat 64, 1611 GP Bovenkarspel.

Dan kregen Frits en Virginie een briefje van de familie Gard uit Pleaux. Zij verontschuldigde zich dat zij niet had gereageerd op het overlijden van broer Raymond. De reden was dat de familie ernstig in verwarring was omdat zoon Christian Gard eind november een hersenbloeding heeft gehad. De neurologen gaven geen hoop meer, maar wonderlijk genoeg is hij geestelijk goed hersteld en valideert hij nu in een revalidatiecentrum. Wij wensen hen veel sterkte en namens de VVA heeft Virginie hen een kaart gestuurd.

Frits en Virginie hebben op woensdag 25 januari een rondje gemaakt langs een aantal zieke VVA-leden met een bezoek aan Ton Langayroux, Tiny Lestrade en Jean Cinquandre. Jean verblijft nog steeds in een verpleeghuis in Driehuis en wel in Verpleeghuis Velserduin, Kievit 2, kamer 1115, Nicolaas Beetslaan 4 1985 HH Driehuis. Hij was erg dankbaar dat hij van hen bezoek kreeg. Met een kaartje zal Jean ook heel blij zijn.

Tenslotte ondervindt Nel Balkenende nog steeds veel nadeel van een herseninfarct die haar in 2010 heeft getroffen. Inmiddels wordt zij verpleegd in een mantelzorgproject bij haar dochter Clementine Huijbergseweg 45, 4708 SC Roosendaal. Ook Nel ziet uit naar tekens van belangstelling.